

‘Deze sfeervolle thriller leest soepel en de setting is prachtig.’ – *Sunday Mirror*

ZONDER JOU

Ze dachten dat ze voorgoed
verdwenen was

SASKIA
SARGINSON

Over het boek

Suffolk, 1984. Als de zeventienjarige Eva vermist wordt na een zeilongeluk op zee, neemt iedereen aan dat ze verdrongen is. Het huwelijk van haar ouders wankelt onder de enorme druk van schuldgevoelens en verdriet. Maar haar jongere zusje, Faith, weigert een leven zonder Eva te accepteren. Ze is vastberaden haar te vinden.

Vanaf de kust is een eilandje zichtbaar – ontoegankelijk, mysterieus en bezaaid met betonnen hutten zonder ramen. Wat niemand weet is dat in een zo'n hut Eva gevangen wordt gehouden. Dat ze vecht om te overleven en naar huis te kunnen...

Over de auteur

Saskia Sarginson heeft op Cambridge haar BA English Literature behaald, en vervolgens een MA Creative Writing van Royal Holloway en een BA Fashion Design&Communication. Voordat zij fulltime schrijfster werd, schreef ze voor een tijdschrift, was zij ghostwriter voor de BBC en HarperCollins en werkte als copywriter en script editor. Ze woont in Londen met haar vier kinderen, van wie twee meisjes een eeneiige tweeling vormen. Ze heeft Engelse, Nederlandse, Joodse, Portugese en Scandinavische roots.

Van dezelfde auteur

De tweeling

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Saskia Sarginson

Zonder jou

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

Without You

Copyright © 2014 by Saskia Sarginson

First published in Great Britain in 2014 by Piatkus Books.

Vertaling

Ineke de Groot

Omslagbeeld

© Silas Manhood/Trevillion Images

Omslagontwerp

Pinta Grafische Producties

© 2015 A.W. Bruna Uitgevers, Amsterdam

ISBN 978 94 005 0237 6

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veelevoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veelevoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor Hannah, Olivia, Sam en Gabriel

Proloog

In de maand april, een maand na mijn zeventiende verjaardag, ben ik verdronken. We waren op zee, de lucht werd zwart en opeens stak er een storm op. We streken pijlsnel de zeilen en startten de motor. Paps deed zijn best om de boot recht te houden. De motor had moeite met de hoge golven die ons heen en weer smeten. We hoorden fiberglas breken en er sloeg water over het dek. We hadden zoiets nog nooit meegemaakt. Ik had bang moeten zijn, maar ik kon eenvoudigweg niet geloven dat mijn laatste uur had geslagen. Dat kwam niet doordat ik vertrouwen had in mijn vaders zeilkunsten, maar doordat ik laaiend op hem was en ik me bovenmenselijk voelde.

Toen een golf de boot zijdelings raakte, zag ik vanuit mijn ooghoek een muur van water boven ons uittorenen. Hij viel op ons neer en moest het stag een klap hebben gegeven, want ik kreeg opeens iets tegen mijn hoofd en voordat ik het wist, glibberde ik over het hellende dek en viel ik overboord. Mijn vader stak in slow motion zijn hand naar me uit. De zee sloot zich boven mijn hoofd en ik was omringd door kou en duister.

Vreemd genoeg kan ik me niet herinneren dat ik wakker werd, alleen maar dat ik mezelf van een afstandje, hoog boven de grond, kon zien. De maan scheen en overal stonden sterren en planeten, waar ik tussendoor zweefde. Ik zag de golven op de kust breken, een helikopter die boven de zee

rondvloog en in de verte lichtjes van het dorp. Er lag iets op het kiezelstrand, iets wat meegevoerd was op de golven. Ik kon niet zien wat het was; wellicht een opgerold tapijt of een grote vis. Ik keek wat beter en zag de ronding van een heup, een arm en haar dat als zeewier uitgewaaierd lag. Het was een meisje, dat roerloos op haar zij lag.

Er kwam iemand aanlopen. Een donkere schaduw die over de ongelijke kiezels in de richting van het overleden meisje liep. Toen hij haar zag liggen, bleef hij abrupt staan, en vervolgens rende hij naar haar toe en liet zich op zijn knieën naast haar neerzakken. Ik keek zonder echt geïnteresseerd te zijn toe. Ik was rustig en voelde me er niet bij betrokken. Ik voelde alleen een heerlijk zwevend gevoel in mijn buik, alsof er vlinders in fladderden.

De man legde het hoofd van het meisje anders, zodat ik haar gezicht kon zien, en ik zag dat ik het zelf was. Het was weliswaar moeilijk te zien in het donker, maar ik was het wel. Ik vroeg me af hoe het kon dat ik daar lag, maar tegelijk kon ik zien dat mijn mond openstond zodat mijn tanden te zien waren en dat mijn wimpers nat waren. Er zat een blauwe plek op mijn wang. Ik vond dat ik er vredig en leeg uitzag.

De man boog zich over me heen. Toen legde hij zijn hoofd in zijn nek en schreeuwde het uit. Hij zag er belachelijk en wanhopig uit. Hij tilde mijn kin op en maakte mijn mond meer open. Ik wilde weg bij die twee mensen, de ene overleden en de andere nog in leven, maar het leek wel alsof ik zwaarder was geworden. Ik viel door de nachtlucht naar beneden, naar de man toe. Ik zag zijn ongewassen haren, het gat in de elleboog van zijn trui. Over zijn schouder zag ik dat de borst van het meisje bewoog, haar borstkas ging op en neer. Mijn borstkas. Hij haalde me terug met zijn adem. Het deed pijn. Ik werd me plotseling onaangenaam bewust

van de botten en de aderen in mijn lijf, van het vlees. Ik werd teruggezogen uit het licht, weer in mijn lichaam, dat zware lijf.

Ik kwam bij en hij hing over me heen, met zijn mond op die van mij. Ruwe, warme lippen. Mijn longen brandden. Zijn warmte bevond zich in me. Ik snakke naar frisse lucht, kwam overeind en moest overgeven. Hij keek toe terwijl ik het zout van de zee over de kiezels uitbraakte. Ik had het vreselijk koud. Hij hield mijn schouders stevig vast. Hij boog zich naar me toe en ik rook de muffe kleding, zijn ongewassen lijf. Hij fluisterde me toe: 'Godzijdank dat ik je gevonden heb.' Ik had moeite het te begrijpen. Ik rilde zo hevig dat ik boven mijn getandenklapper uit bijna niets kon horen, maar ik meende dat hij zei: 'Zij heeft jou gezonden. Jij bent van mij.'

Deel 1

Zoek

1

Suffolk, juli 1984

Een paar jongens vissen op rankpootkreeft bij de kade. Ik blijf stokstijf in de zon staan en knipper onzeker met mijn ogen. Maar er is niets aan de hand, want ik ken hen niet. Het zijn gewoon een paar stadskinderen die hier de zomervakantie doorbrengen. Ze zitten op hun hurken naast de emmers en porren in de kreeften die ze met een touwtje met stukjes zwaard eraan hebben gevangen. Het zijn vreemden met een bleke huid en een vreemd accent.

Het is eb, dus ik ga aan het einde van de kade zitten en laat mijn benen in het water bungelen. De glibberige houten steiger staat daar in water van nog geen meter diep. Zelfs als ik zo stom zou zijn om in het water – waar strengen bruin blaaswier in drijven – te vallen, dan zou ik gewoon in de modder kunnen staan. Het is al erg warm. De lucht is helder en er staat een briesje dat de masttouwen doet klapperen. Zeemeeuwen met blinkend zilverwitte vleugels in de zon houden vanuit de lucht de zwaardjes nauwlettend in de gaten.

Kademeester Ted komt langs met een rol touw aan zijn schouder en hij woelt met zijn grote hand door mijn haar. ‘Moet je vandaag geen kreeften vangen, Faith?’ vraagt hij zoals altijd vriendelijk, maar hij kijkt me aan met een blik vol medelijden die alle volwassenen mij schenken, omdat

mijn zusje is verdronken. Ik kijk naar een gezet jongetje dat zijn hengel voorzichtig ophaalt en zich vooroverbuigt om te zien of hij beetheeft. Er hangt een rankpootkreeft aan de lijn die het stukje zwaard stevig tussen zijn klauwen vasthoudt. Net als het jongetje de kreeft wil pakken, valt die met een plons in het water. Krabben en kreeften die al eens zijn gevangen, weten precies wanneer ze los moeten laten, zodat ze nog een stukje zwaard mee kunnen nemen. Ik kijk naar de jongen. Zijn mond zakt open en zijn hoofd wordt rood. Hij kijkt me boos aan. Ik doe mijn ogen dicht en draai me om, ik zal niet meer naar hem kijken, ik trek me niets van hem aan. Ik neurie zacht: *'Hello Dolly, you're still glowin', you're still crowin', you're still goin' strong...'*

Op de rivier glijden bootjes langs met rode, witte en bruine bolle zeilen. Vroeger zaten daar paps en Eva ook tussen. Je kon hem aan wal altijd horen schreeuwen. Mams vond dat erg gênant. Paps heeft nu eenmaal een kort lontje en al helemaal aan boord. Eva trok zich er niets van aan of ze schreeuwde terug, terwijl ze tot aan haar knieën in de rivier stond. Paps die stond te worstelen met de touwen. 'Laat haar verdomme niet zo deinen!' Maar als ze van boord kwamen, uitgewaaid en met rode konen, was alles weer koek en ei en praatten ze voldaan over hoe ze langs het eiland waren gevaren, de zee op.

Paps is na het ongeluk niet meer uit zijn slof geschoten. Hij kan zich niet herinneren wat er op de dag van de storm gebeurd is. De boot sloeg om en paps raakte buiten bewustzijn. Hij werd uit het water gehaald door de reddingsbrigade, maar mijn zusje was nergens te bekennen. De dokter zegt dat paps de herinnering heeft geblokkeerd en mams is daar behoorlijk kwaad over, want ze wil graag weten wat er nu precies voorgevallen is. Eva's reddingsvest werd dobberend in zee gevonden. Mams vraagt hem telkens weer

waarom hij heeft toegestaan dat Eva het ding niet aanhad en paps zweert bij hoog en bij laag dat ze het aan moest hebben gehad. Paps heeft de boten verkocht en wil nooit meer zeilen. Van mij mag het, ik houd er toch niet van. Bij mij ging het altijd mis. Maar die boten waren ook van Eva.

Al neuriënd scherm ik mijn ogen af tegen de zon en tuur naar het eiland. Het ligt ongeveer een kilometer van de kust af, in de monding van de rivier. Lang geleden was het eiland door een landengte verbonden met de kust, maar door het getij en de golven is de landengte verdwenen. Zonder de boten en zonder mijn zus kan ik er niet naartoe. Het eiland is verboden voor onbevoegden. Eva en ik gingen er altijd stiekem naartoe. Het eiland steekt af tegen de horizon en de betonnen hutten lijken wel vreemd gevormde schoorstenen. Ik knijp mijn ogen tot spleetjes tegen het felle licht en denk aan de laatste keer dat ik daar met haar was.

De boot scheerde over de rivier. Het water spatte over de boeg en de spetters leken net sterretjes die uit de glinsterende stroom opstegen. Het zeil bolde op in de wind. Eva zat achter me en ze bukte zich nog voordat de giek haar kant op kwam.

‘Hé, Garnaaltje, we gaan om!’ riep ze en ik liet de fok los. Het bootje keerde en remde af door de hoge golven. Toen ving het zeil weer wind. Ik trok zo hard ik kon en hield het natte touw stevig vast, terwijl we als een speer naar het eiland vlogen. Ik was bij Eva nooit bang op het water. Ze kan uitstekend zeilen.

De boot schoot, knarsend op de kiezels, het strand op, wat de verf niet veel goed deed. Eva kromp in elkaar, want paps zou daar niet blij mee zijn. We trokken de boot nog een eind het strand op en legden een zware steen op het anker, zodat de boot zou blijven liggen.

‘Wie het eerste aan de andere kant is!’ riep Eva. Dat was

niet eerlijk, want ze is niet alleen zeven jaar ouder dan ik, maar haar benen zijn ook veel langer. Ik ging achter haar aan, gleed uit in de modder en spetterde door de ondiepe plasjes en geulen. Ik vond het heerlijk om weer aan land te zijn en vaste grond onder mijn voeten te voelen. Het eiland is rotsig en dor. Op de duintop aan de windkant staan kleine, vergroeide gaspeldoorns. En daarachter is alleen nog de grauwe Noordzee, waar zeemeeuwen rondvliegen en krijsen alsof ze de grens van de wereld hebben bereikt.

Eva trok snel haar T-shirt en spijkerbroek uit en dook in haar slipje en bh het water in. Ik keek, zittend op de steile kiezelhelling, toe. Ik kan niet zo goed zwemmen. Als het moet kan ik me moeizaam voortbewegen, met mijn hoofd boven water en snakkend naar adem. De golven vind ik doodeng. Elke keer dat ik de zee in ga, gooien ze me omver en sleuren ze me over de scherpe steentjes, spetteren ze zout in mijn ogen en benemen ze me de adem. Ik zit altijd onder de blauwe plekken. Ik vind het net zo erg om nat te worden als om het koud te hebben.

‘Wat ben je toch een watje!’ schreeuwde Eva. ‘Je hoeft nergens bang voor te zijn. Je kunt je zo op de golven laten drijven.’

Ze snapte er niks van dat ik bang was voor de muien en onzichtbare vissen die om me heen zwommen, of voor een grote golf die me mee zou sleuren. Als baby trokken ze me een reddingsvest aan en sloegen een touw om mijn middel, waarmee ze me vastbonden aan de ketting en neerlieten in het water, omdat ze dachten dat ik op die manier net zo goed zou gaan zwemmen als Eva. Maar bij mij werkte het zo niet. Ik krijste en huilde totdat mijn moeder of vader me weer op het droge haalde, waarna ze mijn tranen droogden en me bezorgd aankeken.

Ik huiverde en keek toe hoe Eva strijd leverde tegen de

grote bruine golven. Haar armen glommen telkens als ze boven water kwamen. Ze zwom maar eventjes. Zelfs voor haar was het te koud. In het water waren haar bewegingen soepel en elegant, maar ik moest lachen toen ze blootsvoets op het kiezelstrand aan kwam strompelen met wild molenwiekende armen. Voor straf haalde ze met haar natte haren naar me uit, terwijl ze hijgend met haar kleren bij zich bij me kwam zitten. De levenslust straalde van haar af, fonkelend als de druppels zeewater op haar huid. Eva leek veel bruisender dan ieder ander.

Ze ging liggen, steunend op haar ellebogen. We waren met ons tweetjes op het lange, verlaten strand, alsof we de enige mensen waren op een planeet bestaande uit kiezels, zee en lucht.

‘Wat een troep,’ zei Eva, met een blik op de rommel die mensen overboord hadden gegooid: plastic flessen, yoghurtbekers, kurken, stukjes touw en zelfs schoenen zaten verstrikt in zeewier en wrakhout. ‘Ik vraag me werkelijk af waarom we hier zo graag komen.’

Ik volgde haar blik. Soms lagen er walgelijke dingen, zoals aangespoelde tampons of luiers, op het strand. Maar deze keer zag ik niets. Ze had een sigaret uit haar jas gepakt en stak die aan, met haar handen om de lucifer tegen de wind. Haar vingers waren roze en geribbeld door het zeewater. Ze inhaleerde en zuchtte. ‘Misschien omdat het van ons is.’

Het eiland was niet echt van ons, maar van het ministerie van Defensie. Nog steeds trouwens. We mochten daar helemaal niet komen. Het eiland is gedeeltelijk met prikkeldraad afgezet en ziet er troosteloos uit door de vervallen hutten, afbrokkelende wegen, rollen scheermesprikkeldraad en betonnen hutten. Het verhaal gaat dat het ooit laboratoria waren, waar onderzoek naar kernbommen werd verricht. Het project werd opgegeven en de gebou-

wen staan er verlaten en onheilspellend bij. Ik vind vooral de betonnen hutten maar niks. Het is net alsof iemand me daarvandaan gadeslaat, ook al zitten er geen ramen in. Er zijn alleen maar muren. Door de rook van de sigaret ging mijn neus jeuken. Ik draaide mijn hoofd weg. Als onze ouders erachter zouden komen, zwaaide er wat.

‘Eigenlijk zou dit eiland van niemand moeten zijn,’ vervolgde ze, ‘zelfs niet van ons. Het is veel te woest om iemands eigendom te zijn, vind je niet?’

Ik lag op mijn buik op de kiezels en keek haar aan. Ze nam de moeite niet om zich af te drogen of aan te kleden, ook al waren haar lippen blauw van de kou en had ze overal kippenvel. Op haar slipje stond MAANDAG geborduurd. Ze had voor elke dag een ander slipje en droeg ze nooit op de juiste dag. Ze leek alleen aandacht te hebben voor hoe ze de sigaret naar haar mond bracht en hoe ze de rook langzaam uitblies. Ze was aan het oefenen hoe ze dat het beste kon doen.

‘Kijk uit voor de olie.’ Eva knikte naar een plakkerige plek op de steentjes en doofde haar sigaret op een stuk wrakhout. Ik haalde mijn hand weg. De wratten waren in het zonlicht nog beter te zien. Ik kreeg mijn eerste wrat toen ik vijf was. Ik had mijn knie geschaafd en kreeg er een bultje op. Daarna kwamen er steeds meer, ze rezen als paddenstoelen op mijn knieën en handen op. Ik vond het verschrikkelijk.

Ze trok haar kleren aan en we gingen op pad naar het uiterste puntje van het eiland waar zeehonden lagen te zonnebaden. Er lag een dode vos bij de gaspeldoorns en ik ging er op mijn hurken bij zitten om van dichtbij te zien hoever het rottingsproces zich had ontwikkeld. Je kon door het bont het wit van de beenderen zien schemeren. Er kronkelden maden in zijn buik. Zijn ogen waren al weggevreten. Nog even en er zouden alleen nog een paar botten van hem

over zijn. Ik vroeg me af of ik, als we over een paar weken terugkwamen, zijn schedel van Eva mee mocht nemen.

‘Getver!’ Eva draaide zich om met haar hand voor haar neus. ‘Wat een stank!’

Alles beter dan sigarettenrook, dacht ik. Eva was veranderd. Doordat ze opeens jongens, sigaretten en feestjes leuk vond, stelde ze zich vaak aan. Ze deed nu net alsof ze bang was voor spinnen en dode vossen.

‘Zal ik jou eens wat vertellen?’ vroeg ze, toen we door het zeewier naar het uiterste puntje van het eiland liepen. ‘Ik heb verkering.’

Ik zei niets. De zeemeeuwen scheerden laag over de rivier en het was eb, zodat de aangemeerde boten op hun andere kant keerden.

‘Hij is... anders,’ zei ze. ‘Hij is echt te gek. Ik ken echt niemand die zo te gek is.’ Ze keek naar haar nagels en wierp me een schuinse blik toe. Ik was maar wat trots dat ze het mij toevertrouwde.

Ik zocht naar de juiste woorden. ‘Waar heb je hem leren kennen?’

Ze grinnikte. ‘In een club, in Ipswich. Paps en mams dachten dat ik bij Lucy logeerde. Hij komt uit Londen en heeft zelfs in Amerika gewoond. Hij is muzikant en houdt van gothic toestanden.’ Ze bloosde en knikte alsof ze me belangrijke informatie had doorgegeven. ‘Hij heet Marco. Paps en mams mogen het niet weten, want die zullen hem niks voor mij vinden, alleen maar omdat hij ouder is dan ik, een tatoeage heeft en zijn haar zwart verft. Zijn ouders zijn naar Ipswich verhuisd, maar hij vindt het er maar niks en wil weer terug naar Londen.’

Toen ze het over hem had, leek ze wel in een trance te komen. Ze legde haar hoofd in haar nek en kneep haar ogen tot spleetjes. ‘Door hem voel ik me... hoe leg ik dat uit? Als-

of ik dronken ben zonder ook maar iets te hebben gedronken,' zei ze zacht. 'Hij geeft me het gevoel dat alles mogelijk is, echt alles.' Ze pakte mijn hand en danste de polka. 'Eén, twee, hups en draai.' We dansten op de kiezels en ik struikelde en draaide met wapperende haren met haar mee. Ze hield mijn hand stevig beet. De lucht en het strand werden een waas van blauwe en groene tinten. En wij bevonden ons daar draaiend en wel middenin. Ik werd er misselijk en duizelig van. Hijgend lieten we elkaar los en we ploften neer op het strand. 'Volgens mij ben ik verliefd,' zei ze.

We lagen zwaar ademend op onze rug naar de wolkenflarden en de overvliegende vogels te kijken. Ik vroeg me af hoe Eva en ik er van bovenaf in de kraaloojes van een zee-meeuw uit zouden zien, en zag ons als stipjes afsteken tegen het strand. Eva stond op toen het strand niet langer rond-draaide en trok me overeind. We liepen een stukje door tot de punt, waar ik bolle vormen in de modder zag liggen. 'Zeehonden,' zei ik zachtjes en ze knipoogde naar me.

Eva bleef staan. Haar haren, droog geblazen door de wind, wapperden in haar gezicht. Ze keek me met gefronste wenkbrauwen aan. 'Beloof me dat je je mond houdt tegen paps en mams over Marco.'

Ze spuugde in haar hand en stak haar hand naar me uit. Toen ik die schudde, voelde ik het natte spug.

We kropen op handen en voeten zachtjes door de groene struiken. De scherpe steentjes staken in onze handpalmen en knieën. De wind stond in onze richting, zodat we heel dicht bij de zeehonden konden komen en hun neus en snorharen, als van een reusachtige kat, konden zien. Hun ogen waren betraand en ze zagen er verdrietig uit.

'*Selkies*,' mompelde Eva.

'Allemaal of maar een paar?'

'Tja, dat weet ik niet,' fluisterde ze. 'Ze schudden alleen

's nachts hun zeehondenvel af om mens te worden.'

Ik had het verhaal al talloze keren gehoord, maar bleef het mooi vinden.

'Ze worden allemaal vrouwen,' zei ze dromerig, 'stapen uit het zeehondenvel en dansen de hele nacht met hun zwemvliesvoeten op het strand. Als ze verliefd worden op een sterveling, een knappe visser bijvoorbeeld, dan moeten ze hun zeehondenvorm opgeven en voor altijd vrouw worden.' Eva keek me glimlachend aan. 'Maar hun echtgenoot moet de pels goed verstoppen, want anders volgen ze weer de roep van de zee.'

'We moeten 's nachts terugkomen,' stelde ik voor, helemaal enthousiast, 'dan kunnen we ze zien.'

'Durf je dat wel?' Ze stak haar kin in de lucht. 'We moeten goed uitkijken dat de selkies ons niet te pakken krijgen...' Ze knikte naar de raamloze betonnen hutten. 'En die al helemaal niet. Wie weet wat zich daar in de schaduwen ophoudt?'

Ik rilde in de zon. Eva's ogen werden donker, zoals ik me voorstelde dat de ogen van een selkie eruit zouden zien. Ze pakte mijn hand en gaf er een kneepje in. Ze vond het niet erg dat ik wratten had. Onze hoofden raakten elkaar en ik rook de nicotine en de zilte lucht van de zee in haar haren.

Ik mis haar.

Ik mis haar, ook al zou ze de grote zus spelen en de deur voor mijn neus dichtsmijten en zeggen dat ik op moest roeten. Ze heeft me een keer een uur lang in de kast op de gang opgesloten. Maar Eva's slaapkamer is doodskamer zonder haar, het ruikt er niet meer naar verschillende luchtjes, we hebben er geen ruzies meer en dansen op The Police en Culture Club die luid uit de radio schallen, is ook verleden tijd.

Ze is al drie maanden weg.

Een paar dagen voor het ongeluk kwam ik haar kamer in en trof haar geknield in gebed aan voor haar kaptafel. Ze had haar ogen dicht. ‘Ik doe alles,’ smeekte ze, ‘alles, zolang ik dit weekend maar geen pukkel krijg.’

Ik sloeg snuivend mijn hand voor mijn mond. Eva gooide een borstel naar mijn hoofd, maar hij raakte me niet. Ze kan echt niet mikken.

‘Het kan God geen bal schelen of je nu wel of geen pukfels hebt,’ zei ik en ik raapte de borstel op. ‘Hij heeft het al druk genoeg met oorlogen en baby’s die van de honger omkomen.’

‘En ook met wratten?’ zei ze.

‘Nee...’ begon ik, maar ze schonk me al geen aandacht meer.

Mijn moeder heeft gezegd dat de wratten op een dag allemaal weg zullen zijn. Maar zolang dat nog niet het geval is, draag ik lange mouwen. Ik dacht dat Eva wel met me wilde praten en de spiegel zou laten voor wat die was, dus bleef ik staan en speelde met mijn rafelige manchetten die vreselijk jeukten. Ze keek me vol ongeduld aan.

Ik heb geen idee waarom Eva in de spiegel bleef kijken, want er veranderde niets. Ze heeft een brede mond, een vierkante kin en de uitstekende jukbeenderen van een kat. Haar huid is goudbruin en glanst als gepolijst barnsteen. Ik heb een dunne, bleke huid.

Mijn moeder heeft de stapel vuile was die Eva op de grond van haar slaapkamer had laten liggen een tijdlang daar gelaten, maar op een gegeven moment heeft ze die toch gewassen, gestreken en opgeborgen. Ik ga soms haar kamer in en streel haar prulletjes, de porseleinen konijnen en de woestijnroos. Soms doe ik haar parelsnoer om. De parels voelen warm aan, alsof Eva ze nog maar net af heeft gedaan. Ik verfrommel haar kleren en steek mijn neus erin, zodat ik

haar even kan ruiken. Toen ik haar nachthemd onder haar kussen vandaan haalde, ontdekte ik een zwarte haar in de stof.

Ik vind het vreselijk als ze het over haar hebben, want dan dempen ze hun stem alsof ze in de kerk zijn. Ze zeggen dat ze zus en zo wás en zus en zo dééd. Als ik dan zeg dat ze niet is verdronken, schudden ze hun hoofd, kijken ze me bezorgd aan en kijken dan opgelaten weg.

Ze is niet dood. Oma Gale wel, die ligt in een kist op het kerkhof. Ik mis oma ook. Ze woonde in een caravan bij ons in de tuin. Het gemis voelt aan als een knagende pijn in mijn botten. Maar zij was erg oud en ze was niet bang voor de dood. Ze zei tegen me dat ze had geboft dat ze op late leeftijd nog iemand had leren kennen. 'Moet je je voorstellen, ik ben ruim veertig jaar alleen geweest. Maar alles gaat voorbij, liefje. Op een gegeven moment is het afgelopen.' Eva is veel te jong om dood te zijn. Ze is pas zeventien en verdwenen op zee, ver bij iedereen vandaan. Het gemis van Eva is meer een scherpe pijn, waardoor mijn hart sneller gaat slaan.

Er leven heel wat wezens in de zee: oude dingen, onvoorstelbaar en onzichtbaar voor mensen. Toen ze vanuit het water Eva's zwarte krullen en goudbruine perfecte huid zagen, zijn ze vast verliefd geworden, als een selkie die een visser ontdekt. Iedereen is dol op mijn zus. De jongens die rondhangen bij de bushalte in ons dorp roepen en fluiten haar na en krassen met een mes haar naam in het houten bushokje. Robert Smith liep na school altijd achter haar aan. Hij verschool zich achter de honderd jaar oude eik aan de overkant van de straat en hield haar raam in de gaten. Ik ging bij de boom kijken toen hij weg was en er lagen allemaal peuken en een stuk kauwgom. 'De engerd,' zei ze, toen ik het haar vertelde. Maar ze lachte er wel bij.

‘Krijg het nou maar niet hoog in je bol,’ zei oma Gale, toen Eva vijf valentijnskaarten kreeg. Ik kreeg er geen een, behalve dan een kaart van mijn moeder. Ze stopte hem in de brievenbus, maar ze had er geen postzegel op geplakt, dus wist ik meteen dat hij van haar was. Paps zei tegen Eva dat ze nog te jong was voor jongens. Ze hadden ruzie over hoeveel avonden ze per week uit mocht en hoe laat ze weer thuis moest zijn. ‘Ik zit toch niet in de gevangenis?’ schreeuwde ze. En paps hamerde er steeds weer op dat als ze goed haar best deed op school ze een veel beter leven zou krijgen. ‘Je kunt altijd nog met jongens uitgaan,’ zei hij.

Paps noemde Eva ‘Gravin’. Dat was grappig bedoeld, omdat ze zich arrogant gedroeg, en Eva liep altijd met rechte rug, alsof ze een stapeltje boeken op haar hoofd had, en als ze zich ergerde bewoog ze haar hoofd dusdanig dat haar haren meewapperden en dan zag je haar zo voor je in een lange, ouderwetse japon met allemaal bedienden om zich heen.

De reddingsbrigade zocht dertig uur lang voordat de zoektocht werd afgeblazen. Ze hadden een helikopter en boten ingezet. Een maand later hielden paps en mams een herdenkingsdienst. De kerk was afgeladen, er stonden zelfs mensen op het kerkhof snikkend mee te zingen met de psalmen. De dominee praatte op de kansel over Eva’s tragisch korte leven. Mensen droegen gedichten voor en vertelden anekdotes, ondertussen hun neus snuitend en hun ogen drogend. Ik kreeg niet de indruk dat ze het over mijn zus hadden. Ze kwam naar voren als een heilige. Ik stond vooraan tussen mijn vader en moeder. Ik klemde het psalmenboek tegen me aan, maar kon niet zingen. De witte bloemen glansden in het zwakke licht en verspreidden een weëige geur.

Eva, mocht je me kunnen horen, dan hoop ik dat je het niet koud hebt en eenzaam bent. Je mist paps en mams en je nieuwe spijkerbroek en je beer vast heel erg. Ik heb de hoop niet opgegeven. Het spijt me dat ik je lippenstift heb gebruikt om ermee te tekenen, zodat hij niet meer bruikbaar was. Ik houd van je, Eva, en ik zal er alles aan doen om je terug te krijgen.